

приріст (або зменшення) вартості капіталу підприємства (окрім внесків власників), що відбулися в процесі його господарської діяльності за певний період.

Методика формування статей звіту про фінансові результати має розбіжності між нормами вітчизняних і міжнародних стандартів. Так, в Україні організації формують виручку від продажу товарів, робіт та послуг (за винятком ПДВ, акцизів та інших обов'язкових платежів) на основі надходжень, пов'язаних із виконанням робіт і наданням послуг, здійсненням господарських операцій. Ці доходи є доходами від звичайних видів діяльності, визнаних організацією в бухгалтерському обліку. Чистий обсяг продажів за кордоном розраховується додаванням до валової виручки від реалізації продукції величини поданих постачальникам знижок і вирахуванням вартості продукції, повернутої покупцям, і сум знижок, наданих покупцям.

Ще однією відмінністю між звітами є статті інших доходів і витрат, які в зарубіжній практиці мають назву «випадкові прибутки/збитки». Дані доходи і витрати (прибутки і збитки) за допомогою приєднання їх до прибутків (збитків) від продажу (в Україні) або до прибутку від операційної діяльності (за кордоном) формують показник «Прибуток до оподаткування». Таким чином, незважаючи на те, що всі національні Положення бухгалтерського обліку України значною мірою ґрунтуються на Міжнародних стандартах бухгалтерського обліку, вони не тотожні [3].

Застосування МСФЗ для суб'єктів господарювання характеризується можливістю отримання необхідної інформації для ухвалення управлінських рішень, залучення іноземних інвестицій і позик, а також виходу на зарубіжні ринки, надійністю та прозорістю інформації, що забезпечується шляхом дотримання правил її складання, а також численними поясненнями до звітності. Отже, міжнародні стандарти не тільки узагальнюють накопичений досвід різних країн, але й активно впливають на розвиток національних систем бухгалтерського обліку й звітності. Тобто МСФЗ можна розцінювати як інструмент глобалізації економіки і світових господарських зв'язків. У зв'язку з цим цінність МСФЗ важлива як для іноземних, так і для вітчизняних інвесторів, що ще раз підтверджує необхідність і корисність впровадження МСФЗ у всі сектори економіки України.

Розкривши сутність обліку фінансових результатів, доцільним буде виявлення відмінностей у національних і міжнародних підходах до складання звітності про фінансові результати та їх удосконалення у сучасних умовах.

Список літератури: 1. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 1 «Звіт про фінансові результати» № 87 від 31.03.1999 р. зі змінами, внесеними згідно з Наказами Міністерства фінансів від 09.12.2011 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua>; 2. Міжнародний стандарт бухгалтерського обліку 1 «Подання фінансової звітності» від 01.01.2012 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua>; 3. Лісничка Т.В. Порівняльний аналіз обліку фінансових результатів за національними та міжнародними стандартами [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.repository.hneu.edu.ua/jspui/bitstream/123456789/3948/1/Лісничка.pdf>.

КОНДРАТЮК А.Ю., магістрант, м. Рівне, Національний університет водного господарства та природокористування

ЗНАЧЕННЯ ДОКУМЕНТУВАННЯ У СИСТЕМІ ОБЛІКУ ВИТРАТ ОПЕРАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ ЛІСОВОЇ ПРОМИСЛОВОСТІ УКРАЇНИ

На сучасному етапі, коли потоки інформації і її об'єми перевищують людські

можливості для своєчасного їх оброблення, зберігання, використовується документування, що є найефективнішим способом вирішення даних проблем. Юридична повноцінність і доказова достовірність інформації, що отримується в бухгалтерському обліку, засновані на документальному підтвердженні кожного господарського факту, що відображається на рахунках.

Тривалий час документальним підтвердженням проведених господарських операцій служили реєстри бухгалтерського обліку. Однак ускладнення господарських взаємовідносин, розвиток форм і техніки обліку призвели до поділу документації та реєстрації господарських операцій.

Документація ґрунтується на спостереженні фактів економічної дійсності, їх вимірюванні і реєстрації в певних символах на машинних носіях інформації або в документах. Реєстрація первинних даних на машинних носіях передбачає, що вони одразу потрапляють у інформаційний масив - банк даних. Реєстрація первинних даних у документах вимагає їх попередньої перезапису на машинні носії інформації, після чого вони також потрапляють до банку даних АСУ. Таким чином банк даних виступає проміжною ланкою між первинним обліком та іншими видами господарського обліку.

Документ - це матеріальний об'єкт, що містить у зафіксованому вигляді інформацію, оформлений у зведеному порядку і має відповідно до чинного законодавства юридичну силу [2].

Вимоги до документування операцій регламентовані Положенням про документальне забезпечення записів у бухгалтерському обліку [1]. Записи у первинних документах повинні здійснюватися засобами, які б забезпечили збереження цих записів впродовж устанавленого терміну зберігання документів та запобігли внесенню несанкціонованих і непомітних виправлень. Вільні рядки в первинних документах підлягають обов'язковому прокреслюванню.

Особливістю документування операцій з витратами, доходами та фінансовими результатами підприємства є те, що для них безпосередньо не затверджено типових форм документів.

Документальне підтвердження здійснення витрат залежить від виду витрат. Так, використання матеріалів, малоцінних та швидкозношуваних предметів та інших запасів підприємства для потреб адміністративного, загальновиробничого персоналу, працівників відділу збуту відображається в бухгалтерському обліку лише на підставі належних чином оформлених відповідних документів на списання матеріалів (накладних, вимог тощо). Витрати на оплату праці та інші витрати пов'язані з нею оформлюються розрахунково-платіжними відомостями. Вартість наданих підприємству послуг, включається до складу витрат діяльності на підставі рахунків, рахунків-фактур.

Віднесення доходів і витрат на фінансові результати оформлюється розрахунком бухгалтерії. Довідки та розрахунки бухгалтерії слугують також для відображення накопичення фінансових результатів різних видів діяльності та віднесення до складу нерозподіленого прибутку (збитку). Відображення інформаційних даних щодо використання прибутку в бухгалтерському обліку здійснюється на підставі розрахунків і довідок бухгалтерії.

Рух зазначених документів здійснюється відповідно до графіку документообігу, затвердженого на підприємстві.

Отже, можна зробити висновок, що документування витрат діяльності підприємств лісової галузі займає провідне місце в обліку і відповідає всім нормам,

що регламентують ведення обліку витрат та інших операцій.

Список літератури: 1. Положення про документальне забезпечення записів у бухгалтерському обліку : наказ Міністерства фінансів України від 24.05.1995р. за №88 (зі змінами та доповненнями). 2. ДСТУ 2732: 2004 «Діловодство та архівна справа. Терміни та визначення» - К. : Держспоживстандарт України, 2005р.

ЖАДАН Т.А., ст. викл., м. Харків, НТУ «ХП»

КУЛІШ О.О., студент, м. Харків, НТУ «ХП»

МЕТОДИ ТА СПОСОБИ ОЦІНКИ НЕЗАВЕРШЕНОГО ВИРОБНИЦТВА

Важливим чинником, що впливає на розвиток та прибутковість підприємства, є удосконалення системи управління витратами виробництва і собівартістю продукції. Точне визначення собівартості продукції виступає інструментом контролю за базовим нормативним рівнем витрат. Причому, достовірність оцінки собівартості багато в чому залежить від коригування витрат виробництва на вартість незавершеного виробництва. Таким чином, однією з найактуальніших проблем, що потребує свого вирішення, є вибір методів та способів оцінки залишків незавершеного виробництва, які впливають на відображення незавершеного виробництва в бухгалтерському обліку та фінансовій звітності.

Згідно з НП(С)БО 9 «Запаси», незавершене виробництво включається до запасів у вигляді незакінчених обробкою і складанням деталей, вузлів, виробів і незакінчених технологічних процесів, та відображається у бухгалтерському обліку та фінансовій звітності: за найменшою з двох оцінок - первісною або чистою вартістю реалізації у разі втрати такими запасами первісно очікуваної економічної вигоди; за нормативними витратами [1]. НП(С)БО 16 регламентує оцінку залишків незавершеного виробництва у такому порядку, як готової продукції, тобто за всіма калькуляційними статтями. До того ж, підприємство самостійно встановлює перелік та склад калькулювання незавершеного виробництва.

Для визначення первісної вартості незавершеного виробництва (НЗВ) підприємство має правильно віднести витрати до певної класифікаційної групи: витрат на продукцію або витрат періоду; прямих або непрямих витрат; змінних або постійних витрат.

Для визначення чистої вартості незавершеного виробництва можна користуватись двома методами:

- множення коефіцієнту готовності НЗВ на різницю між очікуваною ціною реалізації готової продукції (що буде виготовлена з НЗВ) та витратами на збут такої готової продукції (ГП). Оскільки НЗВ має оцінюватись у розрізі всіх статей калькуляції, які можуть мати різний рівень готовності. Застосування цього методу ускладнюється визначенням єдиного коефіцієнту готовності НЗВ;

- від очікуваної ціни реалізації ГП відняти витрати на збут такої ГП та витрати на завершення НЗВ. Проте визначення витрат на завершення НЗВ ускладнюється великим асортиментом та різноманітністю операцій технологічного процесу для кожного окремого виду продукції.

Для оцінки НЗВ за нормативними витратами слід визначити певну суму оборотних коштів, які знаходяться у виробничих запасах товарів, виготовлення яких незавершене [2 с.71]. Нормування витрат може запобігти порушенням ритмічності роботи підприємства.